într-un zig-zag grațios. Se pregătea tocmai să pătrundă printre frunze, care — după cum descoperise ea — nu erau altceva decît vîrfurile copacilor de la picioarele ei — cînd, deodată, un sîsîit arțăgos o făcu să se dea înapoi, speriată. Un porumbel mare trecu în zbor pe lîngă fața ei, lovind-o furios cu aripile.

— Șarpe! țipă porumbelul.

— Ba nu sînt șarpe! strigă Alice, furioasă. Dă-mi pace!

— Ba ești șarpe! spuse iarăși porumbelul, ceva mai domolit, după care adăugă, oftînd: Am încercat în toate felurile, dar în voie nu le pot intra, și pace!

— N-am idee ce vrei să spui! făcu Alice.

— Am încercat rădăcinile copacilor, am încercat malurile apelor, am încercat și tufișurile — vorbi mai departe porumbelul, fără s-o bage în seamă — dar vai, șerpii ăștia! Tot timpul îmi dau de furcă.

Alice era din ce în ce mai nedumerită, se gîndi însă că nu are nici un rost să mai spună ceva pînă nu isprăvește porumbelul de vorbit.

— Ca și cum clocitul nu mi-ar da și fără asta destulă bătaie de cap — turui porumbelul — mai trebuie să fiu și cu ochii în patru, zi și noapte, și să caut tot felul de ascunzători pentru ouă din pricina șerpilor! De trei săptămîni, n-am închis ochii o clipă.

— Îmi pare foarte rău că te-au tulburat, spuse Alice, care începea să înțeleagă despre ce este vorba.

— Și tocmai cînd am găsit și eu cel mai înalt copac din pădure — vorbi porumbelul, ridicînd glasul pînă se prefăcu într-un țipăt ascuțit — și tocmai cînd am crezut, în sfîrșit, că

am scăpat de ei, iată-i că sosesc, chiar și aici, parcă ar coborî din cer! Uf! Șarpe ce ești!

— Ți-am spus doar că nu sînt șarpe! strigă Alice. Sînt.. Sînt...

— Ei, ce ești? întrebă porumbelul. Văd eu că încerci să scornești ceva!

— Sînt... Sînt o fetiță, spuse Alice, cam cu îndoială, căci își amintise tocmai o parte din schimbările prin care trecuse în ziua aceea.

— Cine să te creadă?! strigă porumbelul cu dispreț. Am văzut eu multe fetițe în viața mea, dar nici una cu un gît atît de lung ca al tău! Ba ești șarpe ca toți șerpii, și degeaba încerci să negi! Te pomenești că mai spui și că n-ai gustat ouă de cînd ești!

— Ba firește că am mîncat ouă, spuse Alice, căci nu știa să mintă; fetițele mănîncă ouă întocmai ca și șerpii!

— Asta n-o mai cred, răspunse porumbelul. Dar dacă e cum spui tu, atunci fetițele nu sînt decît tot un fel de șerpi, după părerea mea!